

Arrest

nr. 128 567 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, christen te zijn en te behoren tot de etnische groep Tigrinya. U werd geboren op 7 maart 1986 in het dorp Nedwe en u bracht uw hele leven in dit dorp door. Op driejarige leeftijd stierf uw vader, (H.M.R.). Vanaf 1994 ging u naar de lagere school in Nedwe. Uw oudere broers (H.) en (N.) werden in 1996 opgeroepen om hun militaire dienstplicht te vervullen, het daaropvolgende jaar volgde uw broer (Ha.) en in 1999 moest ook uw broer (D.) zijn militaire dienst gaan doen. Vermits u hierdoor als enige man thuis achterbleef, kwam de verantwoordelijkheid voor het huis op uw schouders te liggen. U stopte met uw opleiding, nam de zorg voor het vee op u en werkte soms ook als landbouwer.

In 2000 sneuvelden uw broers (Ha.) en (H.) in het grensconflict met Ethiopië. Aangezien dit conflict hoofdzakelijk werd uitgevochten in het ver van uw dorp gelegen Zalambessa hoorde u af en toe het geluid van geweerschoten, maar bleef u verder gespaard van directe gevolgen van dit conflict.

In 2007 werd u opgeroepen door de lokale administratie om uw militaire dienstplicht te vervullen. U herinnerde zich niet precies meer wat er in de oproepingsbrief stond neergeschreven, maar u besloot zich 's ochtends niet aan te melden bij de lokale administratie. Aangezien haar andere vier zonen reeds waren vertrokken, zou uw moeder dan immers geheel alleen achterblijven en zou er niemand meer zijn om voor de dieren te zorgen. Nadat u de oproepingsbrief van de lokale administratie ontving, zag u zich evenwel genoodzaakt uzelf te verbergen. In plaats van het vee te hoeden, hield u zich telkens voor twee à drie dagen in de bergen in de buurt schuil, waarna u even naar huis terugkeerde.

In de loop van 2008 vertelde uw moeder u dat ze werd gearresteerd door een zogenaamde met het Eritrese regime verbonden militie, burgers die optreden als politieagenten en verantwoordelijk zijn voor de ordehandhaving in kleinere dorpsgemeenschappen zoals uw dorp. U wist niet hoe lang of in welke omstandigheden ze precies werd vastgehouden vermits u zich in de bergen schuilhield, maar u was er wel van op de hoogte dat ze geen borgsom moest betalen om vrij te komen. Ook vernam u dat uw moeder werd opgedragen om u uit te leveren, maar ze gaf te kennen dat dit onmogelijk was en werd nadien aanvankelijk ongemoeid gelaten. In 2009 werd ze evenwel nogmaals gearresteerd door dezelfde militie, die haar bedreigden en ditmaal eisten ze wel geld voor haar vrijlating.

Rond december 2010 werd u zelf in de buurt van de jungle Ruba Gebelo gevat door drie lokale militieleden. Toen alles rondom u stil leek, had u immers besloten na twee dagen uw schuilplaats te verlaten om water van de rivier te drinken en toevallig kruisten u en de lokale militie elkaar. De drie mannen beschuldigden u ervan een smokkelaar te zijn die mensen illegaal de grens hielp oversteken. U werd gearresteerd en opgesloten in de lokale administratie van Nedwe, waar u de nacht doorbracht en ook de volledige volgende dag opgesloten zat. 's Avonds werd u te voet meegenomen naar een u onbekende plaats in de richting van Senafe. Aangezien u bang was in de gevangenis te belanden, besloot u te proberen om te ontkomen. Uw ontsnappingspoging lukte en wederom verstopte u zich in de bergen. U ging niet langer elke twee à drie dagen naar huis, maar ging enkel en alleen langs om de meest fundamentele spullen op te pikken.

Nog in 2010 werd uw moeder een derde keer opgepakt. Niettegenstaande ze haar langer vasthielden dan de voorgaande twee keren, lieten ze haar ook ditmaal gewoon beschikken hetgeen uw inzien te maken had met de precarie toestand waarin ze verkeerde. Het gerucht dat u werd beschoten bij uw arrestatie was immers ook uw moeder ter ore gekomen, waardoor ze te kampen had met mentale en fysieke problemen.

Na overleg met uw moeder die op haar beurt met uw oom sprak, slaagde u er uiteindelijk in Eritrea te verlaten op 10 maart 2011. U stak illegaal de Eritrees-Soedanese grens over nabij Tessenei en reisde vervolgens door naar Khartoem, waar u op 17 of 18 maart 2011 aankwam. Op 5 april 2013 besloot u ook in Khartoem te vertrekken. Ook in Soedan vonden er immers round-ups plaats en u liep de kans te worden opgepakt door de Soedanese politie omdat u illegaal in het land verbleef. U nam vanuit Khartoem het vliegtuig naar België en na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats arriveerde u op 8 april 2013 in België. Daags nadien vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest onmiddellijk te zullen worden gearresteerd door het Eritrese regime (CGVS p. 22). Niet alleen kende u immers reeds problemen met de autoriteiten omdat u weigerde uw militaire dienstplicht te vervullen, bovendien beging u een misdaad door illegaal het land te verlaten (CGVS p. 22). Tenslotte haalde u aan dat de ernstige inperking van uw bewegingsvrijheid door het Eritrese regime evenals het gebrek aan rechtspraak in Eritrea u ertoe aanzetten uw land van herkomst te verlaten (CGVS p. 14).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uitermate onwetend bleek over de impact die het Eritrees-Ethiopisch grensconflict had op uw dorp en de ruimere omgeving, hetgeen de waarachtigheid van uw verblijf in Nedwe en uw vermeende Eritrese nationaliteit reeds fundamenteel ondermijnt.

Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de subzone Senafe aan het oostelijke uiteinde lag van het Centrale Front tijdens het Eritrees-Ethiopisch grensconflict. Ethiopië viel het gebied in mei 2000 binnen en het is onbetwist dat Ethiopië tot februari 2001 ongeveer 75 percent van de subzone bezette (S.D. Murphy, W. Kidane & T.R. Snider, 'Litigating war: Mass civil injury and

the Eritrea-Ethiopia Claims Commission', 2013, p. 462). Dat ook uw geboortedorp Nedwe in het door Ethiopische troepen bezette gebied viel, mag reeds blijken uit de getuigenis van de 18-jarige Feshion, opgetekend door de Zuid-Afrikaanse krantengroep IOL. Hij verklaarde Nedwe te zijn ontvlucht nadat Ethiopische troepen een 15-jarig meisje voor zijn ogen doodschoten en stelde: 'The young people had to hide during the day and visited their homes only at night' (IOL, 'Eritrean refugees' tales of horror, atrocity', 23 augustus 2000). In het kader van een zogenaamde Rapid Village Assessment bezocht de Eritrese regering samen met de Verenigde Naties daarenboven in de loop van april 2001 een aantal door het conflict getroffen dorpen in de subzone Senafe, waaronder uw geboortedorp Nedwe en het naar uw zeggen aanpalende dorp Monokiseito. In het achteraf hieraangaande gepubliceerde rapport valt te lezen dat vrijwel de helft van de bevolking in dit gebied op de vlucht sloeg naar aanleiding van het grensconflict, hoofdzakelijk vanaf mei 2000. Zo zou in Nedwe 58 percent van de bevolking zijn gevlucht en in Monokiseito zou maar liefst 73 percent van de dorpingen zijn vertrokken. Ook wordt melding gemaakt van landmijnen in het gebied en stelt men dat publieke gebouwen in de subzone veelvuldig werden geplunderd en vernietigd. Tevens blijkt dat Nedwe evenals de andere bezochte dorpen deel uitmaakten van een gedemilitariseerde Temporary Security Zone en dat er militaire waarnemers en vredestroepen van de Verenigde Naties aanwezig waren in deze bufferzone ('Government of the State of Eritrea and United Nations Rapid Village Assessment Report Senafe sub-zone: 23-25 April 2001', p. 1-7). Pas op 31 juli 2008 werd het mandaat van de United Nations Mission in Ethiopia and Eritrea (UNMEE) beëindigd (UNMEE, 'United Nations Mission in Ethiopia and Eritrea').

In het licht van bovenstaande informatie is het uiterst opzienbarend dat u stelde: 'Ik heb geen gedetailleerde informatie [over het conflict met Ethiopië], maar ik weet dat we een grensconflict hadden' (CGVS p. 7). Gepeild of u persoonlijke herinneringen had aan dit conflict, beweerde u: 'Het was niet in mijn dorp, maar we hoorden soms het geluid van schoten (...) de oorlog was in de buurt van Zalambessa, dat is ver van ons' (CGVS p. 7). Wanneer u later tijdens het gehoor nogmaals expliciet werd gevraagd of uw dorp op enigerlei manier te lijden had door dit conflict, ontkende u (CGVS p. 21). Naar uw zeggen waren er in uw dorp geen directe gevolgen van de oorlog, maar inwoners van nabijgelegen dorpen als Aiga en Ambesetegeleba zouden wel uw dorp hebben doorkruist op weg naar een vluchtelingenkamp in Metera (CGVS p. 21). Ook waren er volgens u nooit buitenlandse troepen in Nedwe aanwezig (CGVS p. 21). U verklaart slechts enkele jaren lagere school te hebben gevolgd en hierna als herder en landbouwer te hebben gewerkt (CGVS, p.9, p.10). Echter, **dat de bezetting van uw dorp door Ethiopische strijdkrachten evenals de aanwezigheid van vredestroepen van de Verenigde Naties u volledig zou zijn ontgaan en dat u er zich evenmin van bewust was dat meer dan de helft van uw eigen dorpsgenoten wegvluchtten, is volstrekt ongeloofwaardig.** Het behoeft geen doorgedreven scholing of aardrijkskundige kennis om weet te hebben van dergelijke feiten uit uw dagelijkse leefwereld.

Daarenboven legde u niet alleen uiterst vage verklaringen af met betrekking tot de oproeping die u in 2007 zou hebben ontvangen om uw militaire dienstplicht te vervullen, ook liet uw kennis over de verplichte militaire dienstplicht in Eritrea in het algemeen ernstig te wensen over.

U verklaarde dat uw persoonlijke problemen begonnen in 2007, op het moment dat u per brief door de lokale administratie in Nedwe werd opgeroepen om uw nationale dienstplicht te gaan vervullen (CGVS p. 14; 15). Gevraagd wat de precieze inhoud van deze oproepingsbrief was, moest u evenwel een overtuigend antwoord schuldig blijven (CGVS p. 15). U antwoordde uiterst ontwijkend: 'Ik kan niet volledig zeggen wat er geschreven stond, het is een tijd geleden, maar over het algemeen staat er dat het een nationale oproeping is van de regering dat je je nationale dienst moet gaan doen' (CGVS p. 15). **Dat u echter enkel zulke uiterst algemene verklaringen kon afleggen over de oproepingsbrief die de directe aanleiding vormde voor al uw problemen mag reeds ten zeerste verbazen.**

Bovendien was u reeds de vijfde in rij van uw familie die werd verplicht tot militaire dienst. Naar uw zeggen vertrokken uw oudere broers (H.) en (N.) immers reeds in 1996 om hun militaire dienstplicht te vervullen, het daaropvolgende jaar volgde uw broer (Ha.) en in 1999 moest ook uw broer (D.) zijn militaire dienst gaan doen (CGVS p. 6; 9). (Ha.) en (H.) zouden in 2000 zijn gesneuveld in het grensconflict met Ethiopië, (N.) zou naar wat u opving in uw dorp in de omgeving van Tsonora zijn aangesteld en (D.) zou naar Tessenei zijn gestuurd (CGVS p. 9). Indachtig dat uw familie zodoende ernstig werd getekend door de gedwongen militaire dienst zou men redelijkerwijs verwachten dat u dit Eritrese regeringsbeleid op een concrete manier zou kunnen toelichten. Wanneer het Commissariaat-generaal u echter vroeg wat militaire dienstplicht doen concreet behelsde, repliceerde u slechts in uiterst algemene bewoordingen dat het betekent dat je 'de natie moet dienen (...) je krijgt een militaire training en dan moet je werken waar ze je zeggen' (CGVS p. 15). Ook wat betreft de precieze functie die uw broers tijdens hun militaire dienst kregen toegewezen en de leeftijd waarop ze werden opgeroepen, tastte u klaarblijkelijk volkomen in het duister (CGVS p. 15). Eveneens frappant is dat u enerzijds wel scheen te weten dat iedereen in Eritrea verplicht wordt militaire dienstplicht te vervullen, maar dat u anderzijds geen enkel idee had vanaf welke leeftijd men kon worden opgeroepen (CGVS p. 20; 15).

Desgevraagd verklaarde u: 'Ik heb geen gedetailleerde informatie vanaf welk jaar men zou moeten gaan (...) ik denk dat ze [het Eritrese systeem] hun eigen manier van werken hebben' (CGVS p. 15). Tenslotte bleek u ervan op de hoogte dat Sawa een trainingskamp was, maar u had er geen idee van of dit het enige militaire trainingskamp was in Eritrea noch wist u waar het gelegen was (CGVS p. 21). In het licht van uw verklaring dat uw broers naar Sawa gingen voor hun militaire training strekt ook uw onwetendheid in dit verband ten zeerste tot de verbazing (CGVS p. 21). **Dat u door de rekrutering van uw broers en tenslotte door uw eigen oproeping meermaals zou zijn geconfronteerd door de verplichte militaire dienstplicht in Eritrea valt op generlei manier te verzoenen met uw uiterst beperkte kennis aangaande deze dienstplicht, hetgeen zodoende de waarachtigheid van uw verklaringen eens te meer ernstig op de helling plaatst.**

Tenslotte legde u geen documenten neer ter bevestiging van uw nationaliteit of reisweg noch ter staving van uw asielrelaas. Meer nog, dat u houder was van een Eritrese identiteitskaart is wel zeer weinig aannemelijk.

U beweerde dat u in 2005 of 2006 naar de lokale administratie van Senafe ging om uw identiteitskaart op te halen, maar deze identiteitskaart zou u zijn verloren toen u naar Soedan reisde (CGVS p. 3; 10). U wist echter niet meer hoe lang uw identiteitskaart geldig was (CGVS p. 11). Gevraagd zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven hoe uw identiteitskaart eruit zag, klonk het in eerste instantie dat u zich niet meer in detail herinnerde wat er neergeschreven stond (CGVS p. 11). Slechts wanneer het u expliciet werd gevraagd, stelde u dat er een foto opstond en 'dat mijn naam erop stond, maar over mijn adres ben ik niet zeker' (CGVS p. 11). Gepeild naar het formaat van uw identiteitskaart, antwoordde u eerder ontwijkend: 'Het is niet groot' (CGSV p. 11). **Met deze vage en uiterst algemene verklaringen overtuigt u echter geenszins dat u daadwerkelijk in het bezit was van een Eritrese identiteitskaart.**

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat u er geenszins in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via officiële documenten noch door uw verklaringen tijdens het gehoor. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde ongeloofwaardig geachte elementen als deze van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift aangaande de bestreden beslissing:

"Verzoeker betwist deze conclusies ten stelligste; ten eerste is het zo dat verzoeker niet kon inschatten dat de twee à drie vragen die hem in het kader van de herkomstcheck gesteld werden ivm het conflict een dermate belangrijke impact zouden krijgen op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid (zie p. 7 en 21) Verzoeker heeft daarbij duidelijk aangegeven dat "ik heb geen gedetailleerde informatie, maar ik weet dat we een grensconflict hadden" Volgens verzoeker stelt dat hij meestal buiten het dorp verbleef waar hij de dieren hoedde en zich aldus kon verbergen voor het conflict; hij stelt dat veel mensen inderdaad zijn gevlucht uit andere districten maar dat het geweld op zich wel meeviel in zijn dorp en volgens hem ook rondom; hij stelt dat de vluchtende mensen preventief hun dorpen en huizen verlieten; Wel was het voor verzoeker alvast een lange tijd niet duidelijk wie de macht had, maar dat maakte niet zoveel uit voor zijn beleevingswereld. Verzoeker gaf aan dat zijn locatie inderdaad grotendeels gespaard van het conflict, maar hij kon wel aangeven dat mensen uit nabijgelegen dorpen wel degelijk op de vlucht sloegen naar vluchtelingenkampen; Volgens verzoeker sloegen veel dorpelingen op de vlucht maar was dit veelal preventief, aldus zijn eigen inschatting; verzoeker stelt thans dat mensen dachten dat het geweld veel erger zou zijn en daarom op de vlucht sloegen; Hoe dan ook, het is duidelijk dat verzoeker die quasi ongeschoold was, dertien à veertien jaar op het ogenblik van het conflict en dagelijks in de weer met het hoeden van zijn dieren en de landbouw, dit conflict onmogelijk in perspectief kon/kan plaatsen. Niettemin moet men vaststellen dat de weinige dingen die hij wel kon zeggen ivm het conflict en namelijk de dorpen waaruit vluchtelingen Nedwe passeerden vermeld wordt in de aangehaalde informatie alsook het bestaan van de vluchtelingenkampen in "Meta"; ook kan

verzoeker daarnaast bijkomende informatie verstrekken over waterbronnen, hospitalen, dorpen in de buurt alsook etnische en linguïstische samenstelling van de Eritrese bevolking, hetgeen gelet op zijn profiel getuigt van doorleefde kennis. Daartegenover dient vastgesteld te worden dat de aangehaalde informatiebronnen rudimentair zijn en niet op overtuigende wijze kunnen aantonen dat het standpunt van verzoeker niet geloofwaardig kan zijn; Het is toch niet zo dat een ongeschoolde herder die reeds jarenlang in zeer moeilijke omstandigheden geacht kan worden op te hoogte te zijn geweest van een Rapid Village Assessment dat plaatsvond gedurende 2 dagen en waarbij helemaal niet duidelijk is op welke wijze hij dit dan wel had moeten weten, nu hij niets te maken had met lokale administratie en trouwens nog een kind was. Ook kan hij niet inschatten wie precies de vluchtelingen zijn, ook al zijn er blijkbaar een heel aantal uit Nedwe zelf ook vertrokken. Daarnaast dient aangestipt te worden dat de bestreden beslissing daarenboven de informatie volledig negeert die verzoeker geeft, zowel in het kader van de weergave van de feitelijke gebeurtenissen als in antwoord op andere vragen ivm geografische/etnische en administratieve kennis en die wel degelijk duidt op basiskennis van de regio en het dagelijks leven in de regio voor iemand met zijn profiel.

[...]

Verzoeker kan het niet eens zijn met deze éézijdige interpretatie van zijn verklaringen en gedeeltelijk gebrek aan informatie; Ten eerste lijkt het niet eerlijk om te verwachten dat hij meer dan 6 jaar na datum nog precies de inhoud van de oproepingsbrief zou kunnen weergeven; daarentegen geeft hij een eerlijk antwoord en het is dus helemaal niet “verbazend”, tenzij voor iemand die onredelijke verwachtingen heeft omtrent het geheugen van nota bene een quasi ongeletterd persoon... Anderzijds geeft de bestreden beslissing zelf toe dat verzoekers familie zwaar getroffen werd door de gedwongen militaire dienst; zij stelt echter dat dit zou moeten betekenen dat verzoeker het Eritrese regeringsbeleid op het vlak van gedwongen militaire dienst op een concrete manier zou moeten kunnen toelichten. Dit is een oordeel, maar het is niet objectief te verantwoorden rekening houdend met de afkomst, de levensomstandigheden en het gebrek aan scholing en informatie van verzoeker die als enige jongen voor het onderhoud van zichzelf en zijn (zieke) moeder instond. Verzoeker vraagt zich trouwens af welke concrete toelichting zou volstaan om zijn geloofwaardigheid inzake de oproeping voor militaire dienstplicht te staven. Dit is zo subjectief. Verzoeker legde wel gedetailleerde verklaringen af die betrekking hebben op zijn concrete beleving van de gebeurtenissen sinds de oproeping en deze inderdaad eens dienen geanalyseerd te worden op hun geloofwaardigheid en plausibiliteit.

[...]

Ook deze opmerking raakt kant noch wal, in de mate dat men jaren na datum hoe dan ook niet meer kan weten wat er –precies- op één of ander document zou staan/gestaan hebben. Hij vertelde wel degelijk op welke manier hij moest handelen om aan die IK te geraken en kon tenslotte wel degelijk basis informatie verschaffen omtrent, kleur, afmeting, enz. Verzoeker geeft eerlijk antwoord maar dit wordt hem niet in dank afgenomen.

[...]

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om open en eerlijk te zijn over zijn identiteit, reisweg en de vervolgingsfeiten; hij heeft hiervan echter geen bewijsstukken. Verzoeker vraagt thans dat de Raad hem alsnog als vluchteling zou willen erkennen, hem minstens subsidiaire bescherming zou kunnen verlenen.”

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij quasi ongeschoold is, op het ogenblik van het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië dertien à veertien jaar oud was en dagelijks in de weer was met het hoeden van zijn dieren en de landbouw, zodat hij dit conflict onmogelijk in perspectief kon of kan

plaatsen. Nochtans blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat verzoekers geboortedorp Nedwe en omgeving op verregaande wijze de invloed van het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië dat in mei 2000 begon, gevoeld heeft. Zo bleken heel wat inwoners op de vlucht te zijn geweest en werd in samenspraak met de Verenigde Naties een veiligheidszone ingesteld, die pas op 31 juli 2008 werd opgeheven. Verzoeker stelt weliswaar dat deze informatie volgens hem rudimentair is en niet op overtuigende wijze kan aantonen dat zijn standpunt niet geloofwaardig kan zijn, doch hij brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Gelet op deze informatie is het dan ook onaannemelijk dat verzoeker verklaarde geen gedetailleerde informatie te hebben over het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië, dat er nooit buitenlandse troepen in Nedwe aanwezig waren en dat zijn dorp niet geleden heeft onder dit conflict (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 21) temeer daar deze kennis noodzakelijk is voor het uitoefenen van zijn beroep van herder. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat het geen doorgedreven scholing of aardrijkskundige kennis behoeft om weet te hebben van dergelijke feiten. Dat verzoeker informatie verschaftte omtrent zijn geografische, etnische en administratieve kennis van zijn regio, doet geen afbreuk aan het voorgaande en is bovendien niet te rijmen met zijn verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij als ongeschoolde herder niet geacht kan worden kennis te hebben van de lokale administratie.

Waar verzoeker stelt: *"Ten eerste lijkt het niet eerlijk om te verwachten dat hij meer dan 6 jaar na datum nog precies de inhoud van de oproepingsbrief zou kunnen weergeven"*, dient opgemerkt dat van verzoeker geen letterlijke weergave van de inhoud van de oproepingsbrief verwacht wordt, doch kan van verzoeker evenwel een meer gedetailleerde verklaring verwacht worden dan *"[...] over het algemeen staat er dat het een nationale oproep is van de regering dat je je nationale dienst moet gaan doen"* (gehoorverslag CGVS, p. 15). De oproepingsbrief vormde immers de directe aanleiding voor verzoekers beweerde problemen; de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Dit klemmt des te meer daar hij reeds de vijfde in rij van zijn familie was die verplicht zou worden tot militaire dienst, waarbij reeds twee van zijn broers zouden zijn omgekomen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 9). Het is dan ook geheel onaannemelijk dat verzoeker niet eens weet vanaf welke leeftijd men in Eritrea verplicht wordt tot militaire dienst (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 20). Dat verzoeker laaggeschoold zou zijn en alleen zou ingestaan hebben voor het onderhoud van zichzelf en zijn moeder, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit manifest een element uit de persoonlijke levenssfeer – en die van vele andere Eritrese dienstplichtigen - betreft.

Mede gelet op het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS